

Jambo nieuwsbrieflezers. 1 Maart 2003,Ruiru, Kenya.

Habari?

Vriendelijke maar hulpeloze ogen kijken me aan, ik krijg een zwakke hand.

In een klein stinkend stenen kamertje ligt een zieke vrouw op bed.

Engels spreekt ze niet. Al jaren lang is ze geestelijk ziek en tevens is ze getroffen door Aids.

Haar oudste zoon is een straatjongen en haar twee jongere dochters worden geholpen door de mensen in het dorp. Eten wordt gebracht door een jongensweeshuis uit de buurt.

De vrouw heeft net maanden in het ziekenhuis gelegen en de kinderen zijn opgevangen door lieve burenen.

Nu kwam het verzoek voor urgente opname in het weeshuis en daarom zijn Gladys en ik hier.

De vrouw lacht van oor tot oor, het is een lief mensje.

Ooit had ze een stukje grond maar toen ze in het ziekenhuis was hebben haar zussen het verkocht en de opbrengst in eigen zak gestoken. Haar zussen willen niets te maken hebben met haar en haar kinderen. Het dorp heeft ze ondergebracht in het kamertje waar ze nu zijn.

Agnes, de jongste is diep in slaap, het grotere meisje is nergens te vinden.

Gladys en ik zien de ernst wel en we maken een afspraak om de kinderen op te komen halen voor een HIV test.

Zo komen we een paar dagen later terug en treffen we de oudere broer, wat een verschrikkelijk gezicht. Een hele vieze jongen, ogen achterin zijn hoofd een duidelijk zichtbare lijmsnuiver. De moeder is die dag even uit bed en lacht weer zo vriendelijk naar ons.

Agnes de jongste kunnen we zo meenemen maar het oudere meisje moeten we zoeken.

We hebben daar geen goed gevoel over en vragen ons af of dit meisje wel naar een weeshuis wil of dat ze bang is haar moeder in de steek te laten.

Uiteindelijk vinden we een heel leuk meisje, Felista. In de auto vraagt ze van alles en ze ziet ook erg op tegen de bloedtest, ze begrijpt heel goed waarom ze die krijgt.

Ze wil heel graag naar het weeshuis en vraagt wanneer ze kan komen.

Agnes haar jongere zusje maakt ons allemaal aan het lachen, ze zingt ze rijmt en heeft vrolijke kuiltjes in de wangen.

Als we ze aan het einde van de rit weer bij hun moeder brengen licht ze te slapen en als ze wakker wordt pakt ze met twee handen mijn hand vast en toont haar dankbaarheid.

Wat moeilijk moet het zijn als je je eigen kinderen wel zou willen verzorgen maar het gewoon weg echt niet kan en weet dat je nog maar kort te leven hebt.

We hadden een melding voor een urgent geval hier vlak bij

Dat vlak bij was uren rijden, door koffieplantages en bananenbomen hoog de bergen in.

We komen aan bij een hutje van golfplaat.

Hier woont een 17 jarig meisje, ze leeft op de grond van haar overleden ouders samen met haar jongere broertjes en zusjes.

Ze werkt op hun land en op het land van anderen om wat geld te verdienen en van dat geld betaalde ze haar eigen schoolgeld. Onlangs was dat niet meer op te brengen omdat haar jongste broertjes en zusjes nu ook naar school gaan en is ze in klas 3 van de middelbare school gestopt met school. Ondanks dat het schoolgeld voor de lagere school is afgeschaft geeft het verzorgers of ouders financieel nog wel problemen om een kind op school te houden, uniformen moeten bijvoorbeeld wel worden aangeschaft,verplichte bijlessen moeten worden betaald en zo voorts.

Een klein stenen huisje verderop is het huisje van een hele oude opa en oma waar ook een oom leeft. De oom was zichtbaar ziek .

Omdat we fout waren ingelicht over de afstand konden we deze kinderen niet meenemen voor een bloedtest omdat we ze niet voor donker thuis zouden kunnen brengen.

We zijn wel van plan om de jongere kinderen een test te laten ondergaan zodat we misschien de kleintjes opnemen om de oudere zus te verlichten.

Een klein stemmetje in mijn hart zegt dat we het meisje van 17 moeten helpen om haar school af te maken. Zo gemotiveerd dat ze in de eerste instantie haar eigen schoolgeld bij elkaar werkt en nu alles opzij zet voor haar jongere broertjes en zusje, geweldig is dat.

Ze geeft ons pompoenen mee als blijk van dank voor ons bezoek.

Dan de volgende urgentie.

Kinderen uit de omgeving van Lake Victoria. Ouders overleden en een kennis heeft de kleinste 2 naar Nairobi gebracht om hulp voor hun te zoeken.

De man staat klaar bij een benzine station en de twee kinderen hebben een plastic zakje bij zich met wat kleding. Klaar om mee genomen te worden en Gladys en ik schrikken daarvan.

We staan erop om naar de man zijn huisje te gaan om hem te spreken en om meer over de situatie te weten te komen. Het zijn rare verhalen die niet overeenkomen met de eerdere verhalen.

Gladys en ik hebben beiden sterk het gevoel dat de kinderen zo ie zo bij ons beter af zijn.

De man is onvriendelijk tegen de kinderen en ook als we weg gaan zegt hij ze helemaal geen gedag.

In de auto komen we erachter dat deze kinderen elkaar voor het eerst ontmoet hebben bij de man in Nairobi, ze zijn geen broertje en zusje zoals ons is verteld.

Hun ouders zijn wel overleden.

Het jongetje heeft een jonger zusje en een ouder broertje.

Het meisje heeft nog 5 broers en zussen. Drie zouden opgenomen zijn in een ander weeshuis volgens, eerdere info, maar volgens dit meisje is iedereen nog in Victoria.

De kinderen hebben duidelijk veel achter de rug.

Het meisje denkt en piekert de hele weg in de auto en haar ogen lijken ouder te zijn dan de mijne.

In het weeshuis is geen rekening gehouden met dit onverwachts bezoek en bovendien is het al avond ondertussen.

Dorothy een van de weeshuiskinderen, rent naar de auto en ik zeg haar dat ik een broertje en zusje voor haar heb meegebracht. "Karibu" (welkom) roept ze naar de nieuwe kinderen.

De mamma's zorgen voor eten en maken een bed klaar.

Julius onze klusjes man spreekt dezelfde stamtaal als het meisje en omdat er nogal wat vraagtekens zijn praat hij met haar om onze nieuwe gegevens te checken.

De kinderen Sebena en Tony hebben een nieuw thuis gevonden hun geschiedenis wordt voor ons nog een hele zoektocht.

Debra heeft de deur als drum weer in gebruik, op dat ritme moet je wel mee dansen.

Kinderen zingen en dansen zo eindigt dan weer deze dag.

Met de vrijwilligers zak ik onderuit voor mijn huis met in gedachten.....

"Mbondo heeft examen gedaan, hoe is het gegaan, Veronica was niet fit, hoe is het met de oorpijn van Thara en Winnie". De dag leek weer te kort.

Huidige stand van zaken:

Agnes en Felista bleken HIV negatief en zijn donderdag opgenomen in het weeshuis, ze hebben veel plezier en voelen zich al helemaal thuis.

Tony voelt zich thuis en heeft een stralende lach.

Sabina heeft meer moeite, we weten niet wat er in dat koppie omgaat, ze huilt veel.

Alle groep 8 kinderen zijn naar de middelbare school!

Alle middelbare school verlaters zijn weer thuis in het weeshuis en we hebben een ruimte voor hun gecreëerd waar ze als grote kinderen een beetje op zichzelf kunnen zijn. Een aantal van deze kinderen is al gestart met een beroepsopleiding, totaal boven al onze verwachtingen in. Voorheen moesten ze jaren wachten voor een evt. vervolgopleiding. Ik wil in deze nieuwsbrief ook met name die mensen/ bedrijven bedanken die geld hebben overgemaakt dat ik daar mocht besteden waar ik het nodig achtte want dit geld heeft dit mogelijk gemaakt! Een veel gemaakte opmerking van sponsors is: "Zo kun je iets doen maar het is natuurlijk maar weinig". Daar ben ik het echt niet mee eens.

Ik ben van mening dat als je 1 kind een goede opvoeding en onderwijs geeft dan krijgt zo'n kind misschien een goede baan en krijgt zelf kinderen en kan dan vervolgens zijn/haar eigen kinderen weer een goede opvoeding geven, m.a.w. door het helpen van 1 kind bouw je aan een nieuwe generatie.

Mijn dank gaat uit naar:

- M.C.W .Studio's· Friese Poort afd. uiterlijke verzorging Leeuwarden, leerkrachten, leerlingen en stagebedrijven.
- Nassau school in Groningen
- Wilgenborg school in Groningen
- Willem Alexanderschool in Groningen
- Longartsen van het Martini ziekenhuis Groningen

We zijn er wat betreft College kosten nog lang niet en ik hoop dan ook dat meer mensen ons zullen verrassen met inzamelingsacties of persoonlijke donaties voor dit doel.

Voor mij persoonlijk voelt het als een rijkdom als ik deze kinderen die een sponsor hebben naar school zie gaan. Zo blij, zo gemotiveerd. Op de achtergrond hoor ik Veronica oefenen, ze zit op het conservatorium nu. Mbondo baalt omdat hij een 7,8 heeft op een toets want hij vond dat het beter kon. Dat zijn de grote kinderen en ondertussen ruïneert kleine Moses mijn bureau op zoek naar een foto van hem en kleine Mary, ook Moses en Mary mogen hopelijk op een dag voor me staan en zeuren over busgeld om op school te komen en uiteindelijk verblijven in het College slaap verblijf in S.O.F. (Nu moeten ze nog leren praten)

Ik zal nu een van de kinderen aan het woord laten die in December 2002 klaar waren met highschool.

LIFE IN S.O.F

It is two months since I came back to S.O.F.

I would like to say that it has been wonderful staying here and also a big challenge.

There are questions we usually ask ourselves: What does the future hold for me? How will life be? But thanks to Ria and others these questions are answered by firstly being educated, secondly guided and counselled and getting the love you need.

All these inhibit abortive lives. I am frenzied to be in the travel industry thanks to my sponsors Jan en Ans Visser. I attend college in Graffins College where I commute everyday. It is a big college made up of different races of people. It is a happy time for me and my brothers and sisters that we can attend college.

Finally I would like to thank all of you for your contribution towards our lives.

Aurevoir (Dat is Frans, leert ze op school nu)

From Monica Nduta.

Op 2 April 2003 organiseren de vrijwilligers Pauliene en Roeland hier een sponsor atletiek dag, ieder school, sportclub of andere groepen die hier aan deel willen nemen kunnen contact opnemen met mij.

Kwaheri (Tot ziens in Swahili)

Ria Fennema